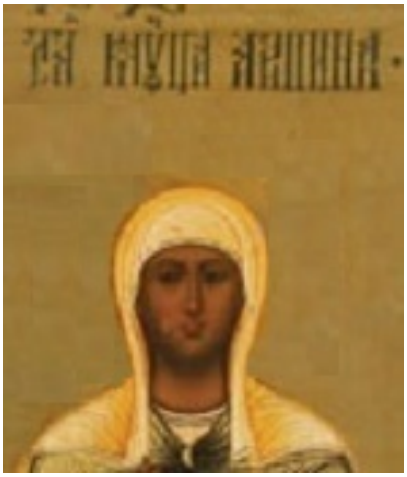
26.11.2011 г. / 07:56:18

Вяра

06.07 по еретическия, †23 юни по православния календар - Св. мъченица Агрипина. Разказ за покаянието на Теофил

В памет на света мъченица Агрипина († 253-259 гг.)

Света мъченица Агриппина. Фрагмент от стара руска икона

Света Агрипина се родила и получила възпитание в древния Рим. От ранна възраст тя отдала себе си на Бога и била, както казва апостолът, “Христово благоухание пред Бога за онези, които се спасяват”. Като ароматна ябълка или като благоуханен цвят, със своя целомъдрен и добродетелен живот тя носела на сърцата на верните сладост и благоухание, с които прогонвала смрадта на страстите. Тя украсила душата си с девствена чистота и се венчала за Христа, за Когото в царуването на Валериан дръзновено и мъжествено, без да се уплаши от мъченията, се предала на множество рани.

Тялото ѝ било пребито с тояги така жестоко, че били счупени костите, след което я разсъблекли и заключили в

окови. Но ангел Господен с невидима ръка я развързал от веригите и я подкрепил, а впоследствие тя, като потъпкала всяко нечестие, в мъки предала Богу своя дух.

Христовите рабини Васа, Павла и Агатоника тайно взели тялото на светата мъченица и го отнесли в Рим.

Като преминавали от място на място, след дълго плаване, те стигнали до остров Сицилия, където тайно погребали светото тяло. Когато островът се сподобил да приеме честните мощи на светата мъченица се избавил от мрачната бесовска злоба и придобил защита от агаряните по молитвите на света Агрипина. Когато агаряните нападнали града, където се намирала църквата на светата мъченица, и се осмелили да го завоюват, били предадени на крайна погибел.

Всички болни и прокажени, които идвали с вяра при честния гроб на мъчениците, получавали изцеление на всички недъзи по нейните молитви и с благодатта на Христа, нашия Бог.

Тропарь мученицы Агриппины

глас 4

Агница Твоя, Иисусе, Агрипина/ зовет велиим гласом:/ Тебе, Женише мой, люблю,/ и, Тебе ищущи, страдальчествую,/ и сраспинаюся, и спогребаюся крещению Твоему,/ и стражду Тебе ради,/ яко да царствую в Тебе,/ и умираю за Тя, да и живу с Тобою;/ но яко жертву непорочную приими мя,/ с любовию пожершуюся Тебе. // Тоя молитвами, яко Милостив, спаси души наша.

Кондак, глас 4:

Светлых подвиг твоих светоносный наста день, воньже почитающи сих божественная Церковь, вся созывает весело вопити тебе: радуйся, дево и мученице, Агрипино всечестная.

(Дойде светоносният ден на твоите светли подвизи, в който Божествената Църква приканва почитащите ги весело да зоват: радвай се, дево и мъченице, Агрипино всечестна.)

Разказ за покаянието на Теофил

Малко преди нашествието на персите в гръцките владения, в град Адана, Киликийска епархия, живеел човек на име Теофил, който бил иконом на светата съборна катедрална църква в този град. Той живеел добродетелно и свято, справедливо и разумно се разпореждал с църковното имущество, праведно и съгласно с Божията воля управлявал делата. За архиерея той бил око, което се грижело за всички, и дясна ръка, която изпълнявала всички дела и повели. Той бил много обичан от своя епископ, и не само от епископа, но и от църковния клир и от всички жители на града заради своите добродетели, защото бил баща за сираците, хранител на вдовиците, щедро прибежище за бедните, застъпник за обидените, помощник на безпомощните, с една дума - нямало човек, който той не би утешил в печал с дума и дело. Затова всички почитали Теофил като отец, обичали го като благодетел и го превъзнасяли с похвали.

Когато по Божие изволение се представил от временния живот епископът на Адана, всички благочестиви жители на този град от всякакъв чин, движими от истинска християнска любов към Теофил заради неговите многобройни благодеяния, и също така запознати и с неговия чист и непорочен живот, единодушно го избрали за епископ. След това те изпратили няколко особено почитани граждани при киликийския митрополит с писмено известие за това. Като прочел писмото, митрополитът се съгласил да утвърди избора. Той също познавал Теофил като добродетелен и богоугоден човек,

способен да управлява епархия, изкусен и опитен във всичко. Той веднага наредил да го извикат, за да го постави за епископ на Аданската църква.

Но Теофил, като узнал за решението на митрополита, не пожелал да отиде при него, като упорито отказвал да приеме епископски сан. Гражданите и целият клир дълго и със сълзи го умолявали да им стане епископ, но безуспешно. Тогава те отново отишли при митрополита с молба да им постави за епископ Теофил, дори против неговото желание.

Като го извикал накрая насила, митрополитът с радост и любов го приел и искал веднага да го ръкоположи за епископ. Но Теофил паднал пред краката му и със сълзи го молел да не му налага такова бреме.

- Аз зная греховете си! - възкликвал той. - Аз съм недостоен за епископски сан.

Така той престоял дълго в краката на митрополита, плачел и го молел да го избави. Светителят му дал три дни срок, за да размисли, за да може, като разгледа обстоятелствата, да се съгласи да приеме епископски сан и да не пренебрегва молбите на толкова хора, които много искали той да им бъде епископ.

След като изминали три дни, митрополитът отново извикал Теофил и започнал да го увещава и да го моли да не се отказва от светителския сан. При това той хвалел чистотата на неговия живот и умението да управлява, и му казвал, че е достоен за този сан. Но Теофил отново паднал в краката му и като проливал обилно сълзи, продължавал да казва:

- Недостоен съм за светителство!

Като видял, че остава непреклонен, отказва и не се поддава нито на заповеди, нито на молби, митрополитът го оставил на

собствената му воля. Той поставил за епископ друг, когото също смятал за достоен, изпратил го в Адана и му поверил Теофил, за да може той, както преди, да изпълнява икономската си служба.

След като новият епископ прекарал известно време на своя престол, а Теофил продължавал своята обичайна служба, врагове, движени от сатанинска завист, започнали да говорят на епископа срещу иконома, тайно го клеветели и го обвинявали в множество недостойни постъпки.

Отначало епископът не обръщал внимание на клеветите им и не им вярвал, защото знаел, че икономът е човек безупречен и добродетелен. Но тъй като те не преставали да клеветят от завист, като едва ли не ежедневно отправяли разни унизителни обвинения, малко по малко епископът започнал да се вслушва в думите им, да изслушва клеветите им и да им вярва.

След известно време той отстранил Теофил от службата на иконом, за да не може повече да управлява нищо нито в архиерейския дом, нито в църковното имущество, но да живее у дома си и тихо и безмълвно да отдъхва от трудовете си. Икономската служба била възложена на друг.

Освободен от грижи и житейска суета, Теофил започнал да пребъдва в служение само на Бога. Но ненавиждащият човешкия род дявол не можел да търпи богоугодния и безгрижен живот на Теофил и се въоръжил срещу него с всичките си коварства, и започнал да го смущава ту със собствените му помисли, ту чрез други хора, като му нашепвал:

- Обезчести те епископът, като забрави твоя голям труд. Унизи те, като предпочете по-лош - неспособен и недостоен. Направи те посмешище за хората.

И Теофил започнал, отначало по-малко, да се вслушва в тези мисли и внушения, идващи от бесовете, а после все повече и повече да мисли за това сам или с приятели и горчиво да страда. Накрая коварството на врага го довело до това, че като забравил упованието на Бога, той започнал да изнемогва в малодушие и печал, и паднал в отчаяние. На него му се струвало, че всички му се подиграват и надсмиват, че вече никой не го уважава. Той започнал да се срамува да излиза от дома си и да се появява сред хората. В сърцето му се разгоряло непреодолимо желание да има предишната власт и отново да управлява църковното имущество. Ден и нощ мислел за това, тези помисли го измъчвали и той размишлявал по какъв начин да си възвърне предишното положение, за да може враговете му повече да не се радват на неговото унижение. Заради това негово желание и други неугодни на Бога мисли, Божията благодат отстъпила от сърцето му. Останал без нейната защита, той изпаднал в крайно отчаяние и започнал да търси помощ в магиите и в бесовете. Този, който преди се отказал от епископския сан, сега се стремял към много по-малка власт. Бог допуснал това, защото той приел в сърцето си злите помисли и сатанинския съвет.

В този град живеел един евреин, известен магьосник, чародей и лъжец. Той бил истински слуга на дявола и мнозина довеждал до погибел. Една нощ Теофил тръгнал към него, дошъл до дома му и почукал на вратата. Магьосникът излязъл да види кой е и като видял Теофил, изпаднал в ужас. Удивен (тъй като го познавал), той го поканил да влезе и го попитал:

- По каква причина си се потрудил да дойдеш през нощта при мене?

В отговор на това Теофил му казал:

- Ако можеш да помогнеш, то помогни ми и не ме отхвърляй, защото съм в голяма печал.

След това подробно разказал всичко на магьосника - как епископът го огорчил, като му отнел длъжността, как го оставил на подигравките на хората, като предпочел по-неспособен, а него отстранил от служба. Той обещал на магьосника богата награда, ако му помогне и му възвърне предишното уважение, и получил такъв отговор:

- Недей да скърбиш за това, но радостно и с надежда се върни у дома. Следващата нощ ела при мене в същия час, аз ще те отведа при моя повелител и той ще ти помогне във всичко.

Като чул този отговор, окаяният (в този момент) Теофил много се зарадвал и се прибрал, изпълнен с гибелна надежда.

Денят преминал и отново настъпила нощта. В полунощ, според заповедта на магьосника, Теофил се явил при него. Магьосникът го отвел на хиподрума - мястото, където се организирали конните надбягвания, и му казал:

- Ако получиш някакво видение или чуеш глас, не се плаши и не се прекръствай. Кръстът изобщо не помага на хората, това е достойна за смях християнска лъжа.

Теофил се съгласил с него и обещал да не се огражда с кръстния знак. Тогава магьосникът му показал във видение множество необикновени лица, украсени с различни светли дрехи и със запалени свещи в ръце. Това били бесове, те крещели похвали за своя княз, сатаната. Князът на тъмнината седял сред тях, изпълнен с гордост и призрачна слава. Тогава окаяният магьосник взел Теофил за ръка, въвел го в това гибелно събрание и се приближил с него към княза.

- Защо си довел тук този човек? - попитал князът на тъмнината.

- Господарю мой - отговорил чародеят, - доведох го при тебе,

защото той е силно оскърбен от своя епископ и те моли за помощ.

- Как мога да помогна на този, който е раб на своя Бог? Ако той наистина иска да стане мой раб и да влезе в числото на моите слуги, аз така ще му помогна, че той ще получи по-голяма власт и чест от тези, които е имал преди, и ще бъде по-силен дори от самия епископ.

- Чуваш ли какво казва князът? - попитал тогава магьосникът.

- Чувам - отговорил той - и ще изпълня всичко, което той ми заповяда.

Като казал тези думи, той веднага паднал, поклонил се на сатаната и започнал да му целува краката.

- Нека този човек да се отрече от така наречения Син на Мария - казал дяволът на магьосника, - нека да се отрече също и от Нея Самата, защото аз и двамата ги ненавиждам. Отричането си да напише собственоръчно и да ми го даде. След това нека иска от мене каквото пожелае и ще получи искането.

След като чул това, Теофил отвърнал:

- Ще изпълня всичко, което заповядаш, господарю мой, само и само да получа искането.

При тези думи дяволът прегърнал Теофил, започнал да го гали по брадата и да го целува, допирайки към устните му своите нечисти уста.

- Радвай се, мой искрен и верен приятелю - му казал той.

И окаяният Теофил утвърдил дружбата си с дявола, като се отрекъл от Христа, нашия Спасител, и от Пречистата Божия

Майка. Написал своето отричане на хартия, приготвена преди това от магьосника, и като я запечатал, той я дал на княза на тъмнината. След това те дружески се прегърнали, целунали се и се разделили. Князът на тъмнината и слугите му станали невидими и се отдалечили в своето място - ада, а Теофил заедно с евреина се върнали на хиподрума, като и двамата се радвали на своята погибел.

На следващото утро, по Божий промисъл, както се вижда, а не заради старанието на дявола, епископът като се пробудил, се разкаял, че е отстранил Теофил от службата на иконом. Той изпратил хора, за да го покани отново при себе си в архиерейския дом, и с големи почести го възвел на предишната му длъжност, като му дал двойно уважение и му дал още по-голяма власт над църковното имущество и над всички дела. Освен това епископът в присъствието на църковния клир и гражданите помолил Теофил да му прости.

- Прости ми, брате - казал той, - прости, съгреших пред теб, като огорчих твоята святост, когато поставих на твоето място човек недостоен. Сега аз го отстранявам, а теб те моля отново да заемеш длъжността на иконом.

От този час Теофил започнал да живее с предишната си чест и власт, почитан от всички, и завеждал изцяло делата на иконом. Не само църковният клир и гражданите му въздавали велика чест и със страх му се покорявали, но и самият епископ изпитвал уважение към него, а предишните му врагове със срам замлъкнали и започнали смирено да търсят неговата милост.

В това време нечестивият и хитър магьосник често навестявал Теофил.

- Виждаш ли, господине мой - казвал той, - как аз и моят княз ти помогнахме според твоето желание и колко скоро

получи помощ от нас.

- Наистина получих - отговарял Теофил - и много ви благодаря.

Като преживял известно време в такова богоотстъпничество, Теофил започнал сякаш да се пробужда от сън и да идва на себе си, съзнавайки своята погибел. Нашият Създател и Изкупител, Христос Бог, който не иска смъртта на грешните, но милостиво очаква тяхното покаяние, си спомнил предишния добродетелен живот и трудовете на Теофил, неговите многочислени дела на милосърдието, грижите за бедните и вдовиците, възпитаването на сираците, защитата на обидените, помощта на всички, които се нуждаели от помощ, и цялото множество негови благодеяния. Не презрял Своето създание по Своята неизречена благост и Господ проявил върху него Своето милосърдие, защото няма грях, който да победи Неговото човеколюбие. С тайното и Божествено Свое внушение Той вложил в сърцето на Теофил мисъл за покаяние и обръщане.

Като дошъл на себе си, Теофил започнал да размишлява какво голямо и ужасно злодеяние е извършил, като се е отрекъл от Христа Бога и Пречистата Божия Майка заради временни и нищожни почести от човеци. Той започнал да страда в душата си, да скърби в мислите си и да се кае, въздишайки тежко, от дълбините на сърцето си, удрял се в гърдите си, плачейки и ридаейки горчиво.

По това време магьосникът бил хванат от управителя на тази страна, осъден от законен съд на смърт заради многочислените си чародейства и злодеяния и получил достойна за делата си присъда - изгорили го жив.

Теофил ден и нощ плакал и ридаел, съкрушавал се в сърцето си, не приемал нито храна, нито питие и не желаел да говори с

никого. Затворил се сам и се съкрушавал и скърбял.

- Горко ми, окаяния! Горко на мене, погиналия! - възклицавал той. - Какво направих аз? В каква погибел се хвърлих? Къде да отида сега, за да получа спасение? Към кого да прибегна, за да получа помилване? Към Христа Бога? Но аз се отрекох от него. Към Богородица ли? Но аз и от Нея се отказах. Аз станах роб на дявола и скрепих своето робство с подписа си. Кой може да изтръгне от ръцете му моето собственоръчно написано отречение? Кой ще ми помогне и ще ме избави от неговата власт? Защо ми трябваше да ходя при този скверен и богомерзък магьосник, да му се доверявам и заедно с него да се предам на вечния огън? Каква полза получих от тази временна чест? Какво са гордостта и благоденствието на този суетен свят? Горко ми! Аз погинах, окаяния! Горко ми! Аз се заблудих и попаднах в мрежи, които не познавах, как ще успея да се избавя! Горко ми! Аз се лиших от вечната светлина и пребъдвам в тъмнина! Не ми ли беше по-добре, когато ме отстраниха от службата на иконом? Не ми ли беше по-добре, когато живеех безгрижно в безмълвие? Защо поисках да потопя бедната си душа в геената заради временна и суетна човешка почит и празна слава? Сам съм виновник за погибелта си! Сам убих себе си, сам съм предател на окаяната си душа! Горко ми! Какво загубих! Как се излъгах! Какво да правя сега! Какво ще отговоря на Бога в деня на съда, когато всичко ще стане явно и очевидно, когато праведните ще бъдат увенчани, а аз, окаяният, ще бъда осъден заедно със сатаната, на когото се предадох! Кого ще моля тогава да ми помогне? Кой ще ме помилва тогава? Наистина никой! Горко на моята окаяна и нещастна душа! Как ти се отдаде на адския плен? Как се погуби? Как така ужасно падна? В какви вълни се потопи! Към кое пристанище ще прибегнеш сега? Или към кое прибежище ще се устремиш? Горко ми, душо! Горко ми! Какво бедствие те сполетя!

След като дълго ридал и в отчаяние измъчвал душата си със скръб и печал, Теофил започнал постепенно да придобива надежда на Божието милосърдие.

- Аз се отрекох от моя Господ Иисус Христос, роден от Пречистата Дева Мария - си казвал той - и не смея да прибегна към Него. Но макар да съм се отрекъл и от родилата Го Божия Майка, все пак ще се обърна към Нея, от цялата си душа и сърце и ще падна пред Нейното милосърдие. Ще отида в светия храм на Пречистата Богородица, ще падна пред Нейната икона, ще стоя в молитва към Нея, докато не Я умилостивя и не се сподобя с Нейното застъпничество пред Божието милосърдие.

- Но с какви уста да започна да Я моля - продължавал той, - след като съм се отрекъл от Нея със своите скверни уста? Как да започна своята изповед? С какво сърце, с каква съвест и с каква надежда да раздвижа за молитва моя нечестив език? Не зная как да моля за прошка за моите безмерни грехове? Боя се да не би да слезе огън от небето и да изгори мене окаяния или земята да се отвори и да ме погълне жив и да ме низвергне в бездната на ада. Но не се отчайвай докрай, душо моя, а стани и се постарай да се избавиш от злото, което те е обхванало, притечи се към Майката на Христа и не ще се посрамиш.

В един отдалечен край на града имало малка църква на името на Пречистата Богородица, в която се извършвала служба само на празници. Теофил поискал да се затвори в тази църква, като предварително се освободил от всички дела на иконом и отстранил всички пречки и житейски грижи. Той се затворил в църквата, паднал пред честната икона на Пречистата Божия Майка и започнал да ѝ се моли, плачейки и ридаейки горчиво. Никой не знаел за това, освен верния му слуга Евтихиан, който описал живота на Теофил.

Четиридесет дни и нощи прекарал Теофил в църквата, като

постел, изповядвал се, каел се ден и нощ, непрестанно се молел и падал пред иконата на Пресвета Богородица. След изтичането на четиридесетия ден, когато той в полунощ се молел, се явила преблагословената Майка на нашия Господ, истинното спасение на целия свят, прибежище на човешкия род и наша единствена надежда след Бога.

- О, човече! - му казала Тя. - Защо така безсрамно ми досаждаш, като плачеш и се молиш да ти помогна? Ти сам се отрече от Моя Син и от Мен! Как да се моля за теб на Моя Син и Бог да прости на теб - роба на дявола, на когото собственоръчно написа, че се отдаваш? С какви очи да се обърна към пресветлото лице на Господа, когато се моля за теб? Дори и Аз не мога да търпя безчестието, което се нанася на Моя Син и Бог. Аз мога да ти простя, човече, за това, което си сгрешил пред Мен, защото много обичам християнския род, и особено тези, които с правилна вяра и топла любов прибягват към Мен и се молят в Моя храм. На тях аз всячески помагам, приемам ги в Моите обятия и се вслушвам в молитвите им. Но оскърбленията и досадите, които причинявате на Моя Син, Когото вие отново разпъвате с греховете си, това Аз нито мога да гледам, нито да слушам. Нужни са ви много труд, подвизи и сърдечно съкрушение, за да измолите Неговото милосърдие. Макар Той да е много милосърден, но в същото време е и праведен Съдия, и страшен отмъстител, Който въздава на всекиго според делата му.

Зарадван, че е видял Богородица, Теофил малко се ободрил.

- Владичице моя преблагословена! - възкликнал той, - Защитнице на човешкия род, прибежище и спасение на тези, които прибягват към Теб! Зная, наистина, зная колко жестоко съгреших и прогневих Теб и родения от Тебе Бог. Но виждам много примери на хора, прогневили преди мен Твоя Син и наш Бог, на които е било дарувана прошка на греховете им заради

покаяние и изповед. Ако не е било покаянието, то как би пощадил Твоят Син ниневийците?Ако не беше покаянието, как Той би запазил блудницата Раав?Ако не беше покаянието, как Давид - който, въпреки че имаше пророчески дар, падна в прелюбодейство и убийство - не само получи прошка, но и отново възвърна пророческия си дар? Ако не беше покаянието, как след толкова голямо падение не само получи прошка, но и се сподоби с най-висока чест - да бъде пастир на словесните Христови овце, светият върховен апостол Петър, стълп на Църквата, приел от Бога ключовете за небесното Царство, когато той не веднъж и не два пъти, но три пъти се отрекъл от Господа, и след това започнал горчиво да плаче. Ако не е било покаянието, как Господ би направил евангелист грабителя - митар? Ако не е било покаянието, как свети Павел би станал от гонител - избран Христов съсъд? как би приел Господ Закхея - старшия на митарите? Ако не беше покаянието, то как би станал отново скъп на баща си завърналия се отбратно при него блуден син? Ако не беше покаянието, то как би получила прошка на своите многобройни грехове плакалата при нозете на Христа блудница?Ако не беше покаянието, то как би се открил за разбойника раят? Ако не беше покаянието, то как би заповядал апостолът да бъде приет коринтският грешник? Ако не беше покаянието, то как би могъл не само да получи прошка, но и да се сподоби с мъченически венец магьосникът Киприан, който се бил уподобил на дявола, разсичайки утроби на бременни жени заради своите магии и след това обърнат към Христа от праведната Юстина? Като имам толкова големи примери на покаяние и като виждам безмерното Божие милосърдие, всемилостива Владичице, подай ми ръка за помощ и измоли от Твоя Син и наш Бог прошка за моите грехове.

Когато Теофил произнесъл тези думи, пречистата Дева Богородица, истинско прибежище на грешните, надежда на

отчаяните и бърза помощ на тези, които се молят, му казала:

- Изповядай, човече, че роденият от Мен Мой Син, от Когото ти се отрече, е наистина Христос, Синът на Живия Бог, Който ще дойде да съди живите и мъртвите, и тогава Аз ще Го помоля за тебе, и Той ще приеме твоето покаяние.

- О, преблагословена Владичице - отговорил Теофил, - как да дръзна аз, недостойният и окаян, да отворя своите скверни и нечисти уста, с които заради дребна и суетна почест се отрекох от Твоя Син и мой Бог, и от Неговия свят Кръст - защитника на моята душа, - и от светото Кръщение, и скрепих отричането си, което дадох на дявола с моя подпис.

- Ти само го изповядай - казала му Пречистата Богородица - и не се съмнявай в Неговото милосърдие. Той е човеколюбив и милосърден, и приема сълзите на тези, които истински се каят: за спасението на човешкия род, Той благоволи да се въплъти от Мен, и бидейки Бог, стана човек.

Тогава Теофил със страх и срам, със смирение и сърдечно съкрушение отворил уста и гръмко произнесъл:

- Вярвам, изповядвам и славя Единия от Троицата, Нашия Господ Иисус Христос, Сина на Живия Бог, роден неизречено преди вековете от Отца, в края на времената слязъл от небесата и се въплътил заради нашето спасение от Светия Дух, и от Теб, Пресветата Дева Мария, истинска Богородица. Съвършен Бог и съвършен човек, Той по Собствена воля е пожелал да пострада за нашите грехове и е прострял пречистите Си ръце на животворящото кръстно дърво. Добрият пастир, Който положил душата Си за Своите овце, бил погребан и възкръснал, и с плътта си, приета от Тебе, Пречиста Дево, възлязъл на небесата, и отново ще дойде със слава на земята да съди живи и мъртви. Изповядвам всичко това със сърце и уста и се покланям на Него, моя Бог. Моля Те,

Владичице! Не се гнуси от мене скверния, не пренебрегвай молбите на мене, грешния, не ме оставяй мене окаяния, прелъстен от злобния враг и подхвърлен на погибел! Но умоли за мене Родения от Тебе да ми прости моите големи грехове и да ме избави от погибел, за да мога и аз, заедно с всички получили прошка, да възпея и прославя безмерното милосърдие на Родения от Тебе наш Бог и Твоето - преблагословена Дево!

Като приела тези негови думи като известно удовлетворение за греха, Пречистата Богородица, източникът на милосърдие, тази, която търси погиналите, истинската и непрестанна ходатайка за нас пред Бога и залог за нашето спасение, му казала:

- Доверявам се на твоето покаяние заради кръщението, с което ти си се кръстил в Христа, и изпитвам милосърдие към тебе (защото много състрадавам на всички, които страдат), и ще пристъпя към Моя Син и Бога, и ще Го помоля за тебе, да приеме покаянието ти.

След като казала това, Пречистата Дева станала невидима, и започнало да се разсъмва.

О, колко щастлива била за грешника тази нощ, през която той се сподобил с такова видение на Пречистата Богородица и некратка беседа с Нея!

Като получил след това видение известно облекчение и усилване на надеждата, Теофил прекарал още три дни в плач и молитва пред иконата на Пресвета Богородица, гледал към нея, падал пред нея, удрял глава в земята и очаквал Бога да го спаси по молитвите на Богородица. След като изминали три дни, отново му се явила нашата надежда и прибежище - пренепорочната Майка на Господа. Този път Тя радостно гледала Теофил със Своите светли очи и му казала:

- Човече Божий! Угодно е твоето покаяние на милосърдния Бог; заради Мен Той прие сълзите ти и чу твоите молитви. Отсега нататък сам внимавай да запазиш до деня на своята смърт правилната вяра в Него.

- Наистина ще я запазя, Владичице моя преблагословена - отвърнал Теофил, - и не ще престъпя Твоите заповеди. След Бога Ти си мой покров и застъпница, и на Тебе възлагам цялото си упование и надежда. Зная, добре зная, премилостива Госпоже моя, че няма за хората друга помощ и друг покров, освен Тебе. Никой от тези, които са се уповавали на Тебе, не е бил посрамен и никой от тези, които са молили Бога чрез Твоето ходатайство, не е бил оставен. Затова и аз, грешният, моля Твоята несвършваща благост, лекуваща нашите души: отвори дверите на твоето милосърдие и заповядай да ми дадат в ръцете окаяния ръкопис, който аз, излъганият, дадох на сатаната: това силно смущава душата ми и аз не мога да се утеша от голямата скръб, докато подписаното от мене се намира в дявола.

Едва произнесъл тези думи, и Пречистата Дева станала невидима. Теофил прекарал още три дни в старателна молитва, както по-рано. След това заспал, уморен от извършените трудове и в сънно видение видял Пречистата Божия Майка, Която му носела хартията с неговия ръкопис. Събудил се от радост, той не видял Пречистата Дева, а ръкописа си намерил запечатан и цял, да лежи на гърдите му. От радост и ужас той още по-силно изнемогнал телом и станал като полумъртъв. Дошъл на себе си след това, колко голяма благодарност въздал на милосърният Владика Христос и на милостивата Божия Майка, своята помощница и застъпница!

На следващото утро (денят бил неделен) той отишъл в съборната църква, където архиереят служел литургия. След четенето на светото Евангелие той се приближил към

епископа, който благославял народа, и с плач се хвърлил в краката му и го молел да го изслушат, защото искал да принесе своето покаяние на всеослушание. След това подробно разказал всичко, което се случило с него - как го опечалило това, че бил отстранен от длъжността на иконом, как от печал се отрекъл от Христа Бога и Пречистата Божия Майка, а написаното в писмо отречение дал на сатаната. Как после постил, молил се, плакал и видял Пречистата Богородица, беседвал с нея, получил прошка на греховете, и как - накрая - му било върнато писмото. След като разказал всичко това в присъствието на народа и епископа, Теофил дал на епископа запечатаното писмо, което бил написал на сатаната, и го помолил да нареди да го прочетат на глас, за да узнаят всички за неговия грях и да прославят Божието милосърдие, изходатайствано от Богородица. Епископът разпечатал писмото, дал го на дякона, който застанал на амвона и започнал да го чете. И всички се удивявали на това ужасно дело.

Така целият клир и народът - мъже, жени и деца, - всички узнали за това, което се случило с Теофил, как той паднал и станал, и получил обратно своето писмо. Епископът се обърнал към народа и гръмко казал:

- Елате, всички верни, да прославим преблагия истински Бог, Господа Иисуса Христа! Елате, всички вие, които сте благочестиви и обичате Бога и ще видите дивни чудеса! Елате, христолюбци, и разберете, че не иска смъртта на грешните премилосърдният наш Владика, но очаква тяхното покаяние! Елате и вижте, правоверни, колко много могат да направят сърдечното съкрушение, въздишките и сълзите! Кой не ще се удиви, отци и братя, на великото и неизречено търпение на милостивия Бог! Кой не ще се изуми от Неговото безмерно милосърдие и човеколюбие, което проявява към нас - грешните! Наистина чудо! Пророк Моисей след

четиридесетдневен пост получил от Бога скрижалите на закона, а нашият брат Теофил след четиридесетдневен пост получи своето писмо, отнето от сатаната с Божията сила и ходатайството на Божията Майка! Да възпеем и ние с него, деца, благодарствена песен на Владиката, Който милосърдно е приел неговото покаяние, по застъпничеството на пренепорочната Богородица, Която за хората е мост към Бога, надежда на отчаяните, прибежище на бедстващите, истинска врата, която отваря Своето милосърдие за тези, които чукат на нея, и принася нашите молитви до Родения от нея наш Бог. Какво да кажа, или каква песен да възпея, за да Я прославя Нея и Нейния Син? Наистина, чудни са делата Ти, Господи, и никакви думи не могат да изкажат достатъчна възхвала на Твоите чудеса! Наистина, “колко са многобройни делата Ти, Господи! Всичко си направил премъдро”. Наистина, сега е прилично да се повторят евангелските думи: “изнесете най-хубавата премяна и го облечете, и дайте пръстен на ръката му и обуща на нозете; и докарайте и заколете угоеното теле: нека ядем и се веселим, защото този” наш брат Теофил “мъртъв беше, и оживя, изгубен беше и се намери”.

Докато епископът говорел така, Теофил лежал в нозете му и плачел. Епископът протегнал ръка и го вдигнал от земята. Теофил станал и започнал да го моли да изгори писмото, но епископът му наредил той самият да стори това, което Теофил изпълнил пред всички. Народът гледал изгарящата хартия и дълго и със сълзи викал:

- Господи помилуй!

Накрая епископът наредил на народа да замълчи и продължил божествената служба. След като я отслужил, причастил Теофил с пречистите и животворящи Тайни на Тялото и Кръвта Христови. И веднага лицето на Теофил се просветлило, като слънце. Всички видели изменението на

неговото лице и прославили Бога, Който оправдава и освещава каещите се грешници.

След всичко това Теофил отишъл в църквата на Пречистата Дева Богородица, където той постил със сълзи на покаяние, и се сподобил да Я види, и да получи прошка на греховете. Тук той отдъхнал малко от своите трудове. След три дни узнал за своя приближаващ край и направил завещание за своето имущество, което наредил да бъде раздадено на бедните. След това се простил с присъстващите там братя и предал праведната си душа в ръцете на Бога и Божията Майка. Погребали го под светата икона на Пречистата Дева на мястото, където той принесъл своето покаяние.

И се прославили в него милосърдието на Христа Бога и Пречистата Богородица, на Която заедно с нейния Син да бъде от нас грешните, винаги търсещи Нейната помощ, чест, слава, поклонение, благодарение сега и винаги, и во веки веков.

“Аз, смиреният и грешен Евтихиан (казва този, който е описал случката), възпитан в дома на блажения Теофил и удостоил се, благодарение на неговото застъпничество, да бъда църковен служител на светата съборна Църква - служех на моя господар в неговата печал и скръб, и навсякъде вървях след него, видях със своите очи неговото покаяние и със своите уши чух разказа за това, и истинно и правдиво описах всичко за полза на благочестивите, и за слава на Христа нашия Бог, прославян во веки.” Амин.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

buditeli.info © 2017